

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 309

1᾽ Οκτωβρίου 2011

Τό πολιτιστικό μας ὄραμα

Ἡ πνευματική μας πτώχευση.

τόν αἰώνα τῆς οἰκονομικῆς πτώχευσης ἀναδείχθηκε, ὑπερβολικά διογκωμένη, καί ἡ πτώχευση τῶν πνευματικῶν χαρισματικῶν ἀναλάμπων τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος. Γυρίζουμε ἀνάστροφα τά φύλλα τῆς ἱστορίας καί συναντᾶμε τή δίψα καί τό μόχθο τῶν προγόνων μας γιά τήν καλλιέργεια τοῦ ἥθους καί τήν ἀνάδει-

ξη τῆς προσωπικότητος σέ “καλόν καγαθόν” πολίτη, σέ ἔντιμο δουλευτή, σέ ἥρωα στρατιώτη, σέ εἰλικρινή φίλο, σέ στυλοβάτη τοῦ δικαίου καί τῆς εὐπρέπειας. Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι ὅταν ἀναφέρονταν στό διδακτικό μόχθο ποῦ ἔφερε τήν πολύπλευρη γνώση στήν πεινασμένη καί διψασμένη διάδοχη γενιά καί σηματοδοτοῦσε τή διδαχή ὡς καλλιέργεια καί πλουτισμό τῆς προσωπικότητος, χρησιμοποιοῦσαν τούς ὄρους

“παιδεία”, “αγωγή” και “πρόοδο”. Ακόμα και όταν προσπαθοῦσαν νά ἐλαφρύνουν τό βάρος καί τή φόρτιση τοῦ προσώπου κατά τήν καθημερινή ἐργασία προσφέροντας μιά εὐκαιρία διασκέδασης, δέν παρέλειπαν νά ὀνοματοδοτήσουν τήν προσπάθειά τους αὐτή ὡς “ψυχαγωγία”, ὡς καθοδήγηση, ὡς ἐμπλουτισμό καί ὡς ἀνάπτυξη τῆς ψυχῆς.

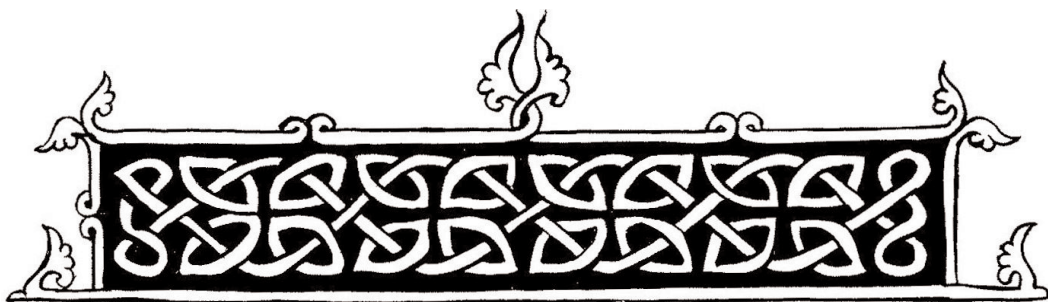
Ὅταν τό φῶς καί ἡ Χάρη τῆς Πεντηκοστῆς ἀπλώθηκαν στήν οἰκουμένη καί οἱ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ἐνίωσαν νά ζωογονεῖται μέσα τους ὁ πόθος γιά γνησιότητα καί ἀγιότητα, τό ἔργο τῆς αγωγῆς διακινήθηκε πρὸς ἄλλες τροχιές οὐσιαστικότερες καί πληρέστερες. Οἱ ἄνθρωποι διδάχτηκαν τήν Ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, συγκινήθηκαν καί συγκλονίσθηκαν καί δρομολόγησαν τήν προσωπική τους ζωή ὅχι ὡς ἐκδαπάνηση στόν πλοῦτο καί στήν εὐμάρεια, στό “φάγωμεν πίωμεν αὖριον γάρ ἀποθνήσκομεν” (Α΄ Κορινθ. 15, 32), ἀλλά στή θερμή καί γόνιμη καί πλήρως ἀνανεωτική κοινωνία μέ τό Θεό Πατέρα καί ἀγαπητική προσέγγιση τῶν ἀδελφῶν ἀνθρώπων πού συγκροτοῦν ὅλοι μαζί τό ἅγιο Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Κατά τήν περίοδο αὐτή παρελαύνουν ἅγιοι, πού φωτισμένο ὄραμά τους ἔχουν τήν ἐμβάθυνση στήν ἀλήθεια, τήν προσήλωση στό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας, τήν ἀνακαίνιση τῆς προσωπικῆς τους ὑπαρξης καί τήν ἀνάδειξη μιᾶς κοινότητος ἀνθρώπων πού τοὺς τρέφει ἡ ἀγάπη καί τοὺς ζωογονεῖ ἡ ἐλπίδα. Παράλληλα ἀναδεικνύονται καί ἐμπλουτίζουν τήν ἱστορία στρατιές μαρτύρων πού δέν γονάτισαν μπροστά στοὺς τυράννους τῆς γῆς καί δέν θυσιάσαν τόν ἀγιοπνευματικό τους πλοῦτο στήν ἀπόλαυση τῆς φαυλότητος, ἀλλά κρατήθηκαν ἴσαμε τήν ὥρα τῆς ἐκδημίας τους ὀρθιοί στό στίβο τοῦ ἀγώνα καί ἀνυπότακτοι στοὺς σχεδιασμούς τῆς ἐκκοσμικευμένης ἐγωπάθειας.

Ὁ ἀθεϊσμός τῆς ἐποχῆς μας, ὅπως προβλήθηκε καί ὅπως βιώθηκε, δέν ἐκφράζει στάση ζωῆς. Διακινεῖται στήν παγκόσμια πολιτική ἢ πολιτιστική ἀρένα ὡς σύστημα πίεσης, γιά τήν ἀπόκτηση προνομίων ἢ ἐξουσιαστικῶν θώκων. Ἡ συμπύκνωση καί ἡ στράτευση τῆς λαϊκῆς μάζας στή διαλεκτική καί στήν προβληματική τῆς ἀθεΐας δέν προκύπτει, ὡς αὐθόρμητη συνάντηση ἐλεύθερων προσώπων, πού ἐπεξεργάζονται μέσα τους, ἀνεπηρέαστα, τό συγκλονιστικό ἐρώτημα γιά τήν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ καί γιά τό

νοσηματισμό της ανθρώπινης ιστορικής κούρσας. Σηματοδοτείται και έκδηλώνεται βίαια, ως ρεύμα κατευθυνόμενης πολιτικής ή πολιτιστικής σκοπιμότητας, πού στοχεύει στην ανατροπή της κατεστημένης ιδεολογίας και της κυρίαρχης εξουσίας. Περιορίζεται στην ένοχοποίηση της πίστης στο Θεό και την απαξίωση των ανθρώπων, πού βιώνουν την επίγεια περιπέτειά τους, αναπαυμένοι στη θεϊκή Παρουσία και στη θεϊκή Ἀγάπη. Αποτέλεσμα αυτής της άρνητικής και μαχητικής στάσης στο μήνυμα της Ἐκκλησίας και στην έμπειρία έξαγιασμένων προσώπων ήταν ή σκληρή και περιφρονητική διατύπωση άποψης για την Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ και για όλόκληρη την πνευματική της οίκογένεια και ό βάρβαρος, άπάνθρωπος και φονικός διωγμός πού έστειλε στο κρεματόριο και στο θάνατο άτέλειωτες μυριάδες πιστών και άφοσιωμένων συνανθρώπων μας.

Στην αὐγή τοῦ 21ου αἰώνα μετά από την πολύπτυχη, πολύπαθη και πολύνεκρη περιπλάνηση στο χρόνο και στην ιστορία, χάσαμε όριστικά την άγάπη στην “άγωγή” και στην “παιδεία”, την πνευματική αναστροφή μέ τούς άγίους Πατέρες μας και τούς μάρτυρες άδελφούς μας, τή μαθητεία μας στη σχολή της αλήθειας, τοῦ ήθους και της πολλαπλής αναβάθμισης και μείναμε νά ύπηρετοῦμε τό νῶθο σχήμα πού έντέλλεται και έπιδιώκει, ως πρώτο στόχο, αύξηση της ύπερδύναμης στους σύγχρονους έξουσιαστές και καταδυνάστευση τών αδύναμων και ως δεύτερο στόχο την ίκανοποίηση της βουλημίας τών Κροίσων της έποχής μέ παράλληλη καθυπόταξη τοῦ έργατικοῦ δυναμικοῦ στους μισθούς της πείνας και στην πρακτική της δουλείας.

Θά ύπάρξει άνθρωπος, σέ όποιαδήποτε γωνιά τοῦ πλανήτη, πού θά άποτιμήσει τό σημερινό μπάχαλο ως σταθμό προοδευτικής ανάπτυξης τοῦ μόχθου μας και τοῦ πολιτισμοῦ μας; Θά εύρεθῇ άναλυτής τών ιστορικών δεδομένων και τών αίματηρῶν πολεμικῶν συρράξεων, πού θά παρηγορήσει την κουρασμένη ήλικία, πού πόνεσε και μάτωσε και θά ένθαρρύνει την νέα γενιά, πού βλέπει μπροστά της σκότος και χάος, ότι ή αύριανή μέρα θά εἶναι φῶς και χαρά και ό πολιτισμός της παγκοσμιοποίησης θά άναδείξει σέ έμπειρία τά όράματα και σέ κοινωνία κατανόησης τά σπασμένα κομμάτια της σημερινῆς ανθρωπότητας;

Ἡ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας στό σύγχρονο κόσμο.

Νοιώθω τό χρέος νά ἀσπαστώ, ἔστω μόνο δημοσιογραφικά, τόν ἀδελφό ἐπίσκοπο τῆς μαρτυρικῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Ἰλαρίωνα γιά τό δυναμισμό τῆς ψυχῆς του καί τήν τόλμη τῆς πρωτοβουλίας του νά ἀνοίχτει, κρατώντας τό λάβαρο τῆς Ὁρθοδοξίας, στήν ἀφρισμένη λαοθάλασσα τοῦ μόχθου καί τοῦ πόνου τῆς πατρίδας του, ἀλλά καί τῆς οἰκουμένης, καί νά ἐμπνεύσει τό θάρρος καί τήν τόλμη πού μᾶς κληροδότησαν οἱ ἀπόστολοι τοῦ σταυρωμένου καί ἀναστημένου Κυρίου μας, οἱ φωτισμένοι Πατέρες

καί Ποιμένες μας καί οἱ τολμηροί μάρτυρες, πού δέν προσκύνησαν τή σκληρή εἰδωλολατρική ἐξουσία καί δέν λύγησαν μέσα στό αἵματοβαμμένο Κολοσαῖο.

Ὁ ἀδελφός Ἰλαρίωνας, προσεκτικός μελετητής τοῦ πατερικοῦ θεολογικοῦ πλούτου καί καθηγητής τῆς ὁμιλητικῆς στό ἐκκλησιαστικό σεμινάριο τῆς Μόσχας, κλήθηκε ἀπό τόν ἀντιπρύτανη (ἐντελῶς αἰφνίδια) νά διδάξει δογματική στή νέα γενιά τῶν σπουδαστῶν, πού μέ ἐνδιαφέρον καί δίψα ἔσκυβαν στή βιωμένη καί κληρονομημένη σοφία τῶν

μεγάλων πατέρων και άντλοῦσαν τό ἄρωμα καί τήν ὁμορφιά τοῦ άνθοκήπου τῶν ἀποστολικῶν καί πατερικῶν διδαγμάτων, μέ τήν πρόθεση καί τή λαχτάρα νά τά μεταφέρουν αὐτούσια στίς γενιές πού τίς κούρασε, τίς ταιλαιπώρησε καί τίς καταμάτωσε ἡ χτεσινή καί ἡ σημερινή ἀθεΐα.

Γιά τήν αἰφνΐδια αὐτή πρόσκλησή του καί γιά τό πῶς μεθόδευσε τό πρῶτο του μάθημα κάνει λόγο στόν πρόλογο τοῦ βιβλίου του "Τό μυστήριό τῆς πίστεως", πού μεταφράστηκε καί στά Ἑλληνικά. Μεταφέρῶ ἕνα χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα:

"Μίλησα στούς φοιτητές (αὐτό ἦταν καθαρός αὐτοσχεδιασμός), γιά τή δική μου ὀπτική σχετικά μέ τή δογματική. Εἶπα ὅτι, ὅπως μοῦ φαίνεται, ἡ δογματική θεολογία θίγει τά βασικότερα ζητήματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀπαντᾷ σέ ἐρωτήσεις-κλειδιά, ὅτι στά δόγματα βασίζεται ὅλη ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό αὐτά διαπνέεται ἡ λατρεία, αὐτά βρίσκονται στή βάση τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, τοῦ μυστικισμοῦ, τῆς πνευματικότητας..."

Συνεχίζοντας τή διδαχή του, καί ἀντιμετωπίζοντας αὐτούς πού ὑποβαθμίζουν τά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας ἐπισημαίνει: "Στό σύγχρονο κόσμο εἶναι εὐρέως διαδεδομένη μιᾶ ὀπτική τῆς θρη-

σκείας, σύμφωνα μέ τήν ὁποία τά δόγματα ἀντιμετωπίζονται ὡς κάτι τό προαιρετικό καί δευτερεύον, ἐνῶ ὡς πρωτεύουσες ἀναγνωρίζονται οἱ ἠθικές ἐντολές. Ἐξ αὐτοῦ προέρχεται ἡ θρησκευτική ἀπάθεια καί ἀδιαφορία πρὸς τήν θεολογία. Ὅμως ἡ Ἐκκλησία πάντοτε εἶχε τήν συνειδηση ὅτι τά δόγματα καί οἱ ἐντολές συνδέονται ἄρρηκτα καί τό ἕνα δέν ὑπάρχει ἐκτός τοῦ ἄλλου".

Μιά ἠθική προσταγή, πού διατυπώνεται στά πλαίσια τῆς κοινωνιολογίας ἢ τῆς φιλοσοφίας μπορεῖ νά εἶναι χρήσιμη στερεῖται ὅμως ἀπό τή σφραγίδα τῆς ἀπόλυτης ἀλήθειας καί τοῦ ἀπολυτοῦ κύρους.

Ὁ συγγραφέας Ἰλαρίων τονίζει αὐτή τήν ἀπολυτότητα τῶν ἠθικῶν εὐαγγελικῶν προσταγῶν ὑπενθυμίζοντας τήν ἀποκαλυπτική διδαχή τοῦ Κυρίου μας: «Θά γνωρίσετε τήν ἀλήθεια καί ἡ ἀλήθεια θά σᾶς ἐλευθερώσει» λέει ὁ Χριστός (Ιωάν. 8:23), ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἴδιος ἡ μόνη Ἀλήθεια, ἡ Ὁδός καί ἡ Ζωή (Ιωάν. 14:6). Κάθε δόγμα ἀποκαλύπτει τήν ἀλήθεια, ὑποδεικνύει τήν ὁδό καί μᾶς φέρνει σέ κοινωνία μέ τή ζωή. Κάθε αἵρεση ἀπομακρύνει ἀπό τήν ἀλήθεια, κλείνει γιά τόν ἄνθρωπο τήν ὁδό πρὸς τή σωτηρία καί τόν κάνει πνευματι-

κά νεκρό. Ἡ πάλῃ ὑπὲρ τῶν δογμάτων, τὴν ὁποία διεξήγαγε ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴ διάρκεια ὅλης τῆς ἱστορίας της, ἦταν κατὰ τὸν Β. Λόσκι, πάλῃ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ τὴ δυνατότητα κοινωνίας μὲ τὴν ἀληθινὴ Ζωή, τὴν ἔνωση μὲ τὸν Θεό καὶ τὴν αἰώνια μακαριότητα».

Ἡ προσφυγὴ στὴ θεολογικὴ γραμματεία τῶν τελευταίων αἰώνων μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἀπὸ τὴν περίοδο τῆς διαμαρτύρησης τῆς δημιουργίας κλαδικῶν ὁμάδων καὶ δυναμικοῦ ἐπηρεασμοῦ τῆς σχολαστικῆς θεολογίας δημιουργήθηκαν ποικίλα ρεύματα τὰ ὁποία ἔσυραν τὴν θεολογικὴ ἔρευνα καὶ τὸν δογματικὸ λόγο ἔξω ἀπὸ τὴν βιβλικὴ καὶ πατερικὴ πιστότητα στὴν ἀγιογραφικὴ ἀποκάλυψη καὶ στὴν πατερικὴ εὐσυνειδητὴ ἀνάλυση καὶ δημιουργήσαν ἀντιμαχόμενες ὁμάδες θεολογικῆς διδαχῆς.

Ὁ ἐπίσκοπος Ἰλαρίων μιλώντας μὲ διαφανὴ εἰλικρίνεια, ὁμολογεῖ ὅτι ἡ ἐπίδραση αὐτῶν τῶν σχημάτων ἔφτασε καὶ στὴ δική του πατρίδα καὶ ἐπηρέασε ἐκείνους ἐκ τῶν θεολόγων πού ἀφέθηκαν ἀνοικτοὶ στὴ φιλοσοφικὴ σκέψη τῆς μεσαιωνικῆς Εὐρώπης. Παράλληλα ὅμως ὅτι κα-

τὰ τὸν 20ο αἰώνα καὶ μέσα στὰ σκοτεινὰ ἐπιθετικὰ ρεύματα τῆς ἀθεΐας παρουσιάστηκαν εὐσυνειδητοὶ μελετητὲς τῶν Γραφῶν καὶ φωτισμένοι ἀναλυτὲς τῆς Δογματικῆς καὶ ἠθικῆς θεολογίας, πού ἀνέτρεψαν τὰ σχολαστικά καὶ ἀθεϊστικά ρεύματα καὶ τόλμησαν νὰ χαράξουν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στὴ γνήσια βιβλικὴ θεολογία καὶ στὴν καθαρὴ πατερικὴ ἔρμηνεα.

Μεταφέρω ἓνα σύντομο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ἰλαρίωνα: «Μόνο τὸν 20ο αἰώνα, μὲ ἔργα θεολόγων, ὅπως ὁ Βλαντιμίρ Λόσκι, ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφσκι καὶ ἄλλοι, ἔληξε ἡ σχολαστικὴ ἐπίδραση στὴ ρωσικὴ θεολογία καὶ δημιουργήθηκε μιὰ κοινὴ κατεύθυνση περαιτέρω θεολογικῆς ἀναζήτησης, σύνθημα τῆς ὁποίας ἔγινε τό: "Ἐμπρὸς μὲ τοὺς Πατέρες!"».

Αὐτὲς οἱ ἀναφορὲς σὲ σύγχρονους φωτισμένους θεολόγους ἀναλυτὲς τῶν καινοδιαθηκικῶν καταβολῶν καὶ τοῦ ἀνεκτίμητου πατερικοῦ ἔρμηνευτικοῦ θησαυρίσματος δέν ἀποτελοῦν ἀπλὲς ἀναδρομὲς σὲ θαμπὰ κεφάλαια ἀρχαϊκῆς θεολογικῆς σκέψης. Ἐκφράζουν περισσότερο τὴ δίψα τῆς ἐποχῆς μας νὰ ἀξιολογήσει καὶ νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸν ἀτίμητο αὐτὸ πνευμα-

τικό θησαυρό καί νά τόν προσφέρει ὡς δάσκαλο καί ὡς ὁδηγό στούς σύγχρονους ἀναζητητές τῆς ἀλήθειας γιά τόν Θεό καί γιά τόν ἄνθρωπο, γιά τήν εὐαγγελική ἀποκάλυψη καί γιά τόν ὀρίζοντα καί τό νόημα τῆς ἀνθρωπίνης ὕπαρξης.

Τήν ἀδιάσπαστη συνέχεια, ἀκόμα καί μέσα στή θύελλα τῶν ἀθεϊστικῶν ἐπιθέσεων, τῆς δογματικῆς θεολογίας ἐπισημαίνει καί ὑπηρετεῖ ὁ συνεπίσκοπος Ἰλαρίων μέ τήν προσωπική του ἀναφορά σέ σύγχρονους ἐρευνητές τῆς ἱστορίας καί τῆς πορείας τοῦ θεολογικοῦ λόγου: «*Ἐκτός τῶν χωρίων τῶν Πατέρων, στό παρόν βιβλίο θά παρατίθενται ἀπόψεις κάποιων συγχρόνων ὀρθοδόξων θεολόγων. Ἡ ὀρθόδοξη δογματική δέν εἶναι μνημεῖο τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιότητας: ἀπαιτεῖ ζωντανή πρόσληψη καί σύγχρονο σχολιασμό, ὁ ὁποῖος θά λαμβάνει ὑπ' ὄψη του τήν ἐμπειρία τοῦ ἀνθρώπου τοῦ 20οῦ αἰῶνα. Δέν πρέπει, γιά παράδειγμα, ἀναπτύσσοντας τή δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας νά προσπερνοῦμε σιωπηλά τίς ὀπτικές τέτοιων διαπρεπῶν θεολόγων, ὅπως ὁ μητροπολίτης Σουρὸς Ἀντώνιος ἢ ὁ ἀρχιμανδρίτης Σωφρόνιος (Σαχάρωφ), οἱ ὁποῖοι μπόρεσαν, μένοντας πιστοί στήν ἀγιοπατρι-*

κή Παράδοση, νά ἀπαντήσουν σέ φλέγοντα ζητήματα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου-ζητήματα πού συχνά δέν συμπίπτουν μέ ἐκεῖνα πού ἐνδιέφεραν τόν ἄνθρωπο τοῦ 4ου αἰῶνα.

Κάνοντας ἀναφορά στά πρόσωπα τῶν θεολόγων πού ἐντυπωσίασαν καί καθοδήγησαν πολλά ἀπό τά ἀνήσυχτα πνεύματα τῆς ἐποχῆς μας καί πού τά κείμενά τους πέρασαν στήν πρώτη σειρά τῆς σύγχρονης θεολογικῆς παραγωγῆς φθάνει στό συμπέρασμα ὅτι οἱ σύγχρονες θεολογικές ἀναλύσεις μποροῦν νά ἀποτελέσουν γνήσια ἀδελφική καθοδήγηση τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου καί δυναμική ἀντιμετώπιση τῶν δομῶν καί τῶν προβλημάτων, πού συγκλονίζουν τή σύγχρονη ἀνθρωπότητα.

Ἀναφέρει χαρακτηριστικά: «*Βασιμμένη στήν πνευματική ἐμπειρία, ξένη πρὸς τόν ὀρθολογισμό καί σχολαστικισμό, ἡ ὀρθόδοξη θεολογία θά παραμείνει ζωντανή καί δραστήρια στίς μέρες μας ὅχι λιγότερο ἀπό ὅσο ἦταν ἑκατοντάδες ἔτη πρὶν. Τά ἴδια ἐρωτήματα πάντοτε ἐτίθεντο καί τίθενται ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου: Τί εἶναι ἡ ἀλήθεια; Σέ τί ἔγκειται τό νόημα τῆς ζωῆς; Πῶς μποροῦμε νά ἐπιτύχουμε τήν ἀληθινή γνώση τοῦ Θεοῦ καί τήν ἐν*

Θεῶ μακαριότητα; Ὁ Χριστιανισμός δὲν ἀγωνίζεται νά βάλει τήν καταληκτική τελεία, ἐξαντλώντας τάχα ὅλα τὰ ἐρωτήματα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἀλλά ἀποκαλύπτει μιά ἄλλη πραγματικότητα, πού ξεπερνᾷ τόσο πολύ ὅλα ὅσα μᾶς περιβάλλουν στήν ἐπίγεια ζωή, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ἀνταμώνοντας μαζί της, ξεχνᾷ τὰ ἐρωτήματα καί τίς ἀπορίες του, διότι ἡ ψυχὴ του ἐπικοινωνεῖ μέ τό Θεῖο καί σιωπᾷ ὑποκλινομένη στό ἀπροσπέλαστο ἀπό κάθε ἀνθρώπινη λέξη Μυστήριον».

Τό ἀνοιγμα τοῦ ἀδελφοῦ ἐπισκόπου Ἰλαρίωνα στήν ἀποστολή καί τό χρέος τῶν ποιμένων τῆς κάθε ἐποχῆς, καί ἰδιαίτερα τῶν ποιμένων τῶν αἰώνων τοῦ σκοταδισμοῦ καί τῶν πυκνῶν ἀνатарάξεων, νά ὑπηρετήσουν τό ἔργο τῆς ἀναγγελίας τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος, προσδιορίζει τό μεγάλο ἐπιτακτικό χρέος σύνολης τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στήν ἐποχή μας. Στά εὐαγγελικά κείμενα διαβάζουμε ὅτι μετά τήν Ἀνάσταση καί πρίν ἀπό τήν Ἀνάληψη ὁ Ἀναστημένος Κύριός μας προσδιόρισε τό λειτούργημα τῶν ἀποστόλων του

στή μεταφορά τῶν γεγονότων καί τῶν διδαχῶν πού συμπλήρωσαν τήν ἱστορία τῆς διδαχῆς τοῦ πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Λυτρωτῆ μας. Ἡ ἐντολή του εἶναι σαφῆς καί ἀποκλειστική: Ἕπορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν" (Ματθ. κη' 19-20). Τό περιεχόμενο αὐτῶν τῶν ἱστορικῶν σελίδων καί ἡ σκόπευση αὐτῆς τῆς ἀναγγελίας ἀποβλέπουν στό νά φέρουν σέ ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα σκοτεινιασμένη ἢ εἰδωλολατρική ἴσαμε ἐκείνη τήν ἐποχή, τήν πληροφόρηση ὅτι ὁὕτως ἡγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον" (Ἰωαν. γ' 16) καί τήν παρακίνηση ἥ νύξ προέκοψεν, ἡ δέ ἡμέρα ἤγγικεν, ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκοτους καί ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, ὥς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημῶς περιπατήσωμεν" (Ρωμ. ιγ' 12-13). Δέν ἀφήνεται χῶρος ἀποκλεισμένος ἀπό τό ἀποστολικό λειτούργημα καί τήν ἀποστολική μαρτυρία καί δέν ἀφήνονται

ἄνθρωποι τῆς ὁποιασδήποτε ἐποχῆς πού νά μήν ἐγγράφονται στή σχολή τῆς εὐαγγελικῆς ἀλήθειας καί νά μή δικαιοῦνται τήν πληροφορία γιά τήν συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ καί τήν περιπλάνηση τοῦ σαρκωμένου Λόγου, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στά βουνά καί στά λαγκάδια γιά νά βρεῖ καί νά σώσει ἔστω καί τό ἓνα πλανεμένο ἢ χαμένο πρόβατο. Διδάξατε, εἶπε ὁ Κύριος, ὅλα τά ἔθνη, στό βορά καί στό νότο, στήν ἀνατολή καί στή δύση. Φωτίστε τόν ὀρίζοντα μέ τίς ἀκτίνες τῆς ἀπολυτῆς ἀλήθειας. Ἀφῆστε νά στάξουν καί νά ζωογονήσουν τίς ἄκαρπες καρδιές οἱ κρουνοί τῆς ἁπείρης θεϊκῆς ἀγάπης. Ἀποκαλύψτε τό μυστήριον τοῦ Θεοῦ Πατέρα καί σηματοδοτήσετε τό βηματισμό, τήν πορεία καί τόν ἀτίμητο ἐμπλουτισμό τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης.

Ἡ μαρτυρία αὐτή, πηγαία καί διακριτική, ὅπως εἶναι τό νερό τῆς καθαρῆς πηγῆς καί ἀποτελεσματική, ὅπως εἶναι ὁ ἀνοιξιᾶτικος ἥλιος, γέμισε τίς καρδιές τῶν ἀκροατῶν καί ἀνέδειξε τή ζωντανή ἀποστολική Ἐκκλησία. Οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι, λίγοι στήν ἀρχή, ἀλλά φωτισμένοι καί δυναμωμένοι ξεκίνησαν τό ἔργο τους.

“ἐν κόπῳ καί μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καί δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καί γυμνότητι” (Β΄ Κορινθ. 1α΄ 27). Ἡ κατάθεση αὐτή, πού σηματοδοτεῖ τοὺς μόχθους καί τίς θυσίες ὅλων τῶν ἁγίων ἀποστόλων, καθὼς ὅλοι ἀποδέχθηκαν μέ ὀλοκάρδια προθυμία τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου καί ξανοίχθηκαν στό μεγάλο ἔργο τους, συμπληρώνεται ἀπό τίς πρόσθετες μαρτυρίες τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πού ἐκδιηγοῦνται καί τοὺς διωγμούς καί τά μαρτύρια, τά στεφάνια αὐτά τοῦ αἵματος καί τῆς δόξας τῆς γνήσιας ἀποστολικῆς περιπέτειας. *“ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις· ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρά μίαν ἔλαβον, τρίς ἐραβδίσθην, ἅπαξ ἐλithάσθην, τρίς ἐναυάγησα, νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα· ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνους ποταμῶν, κινδύνους ληστῶν, κινδύνους ἐκ γένους, κινδύνους ἐξ ἐθνῶν, κινδύνους ἐν πόλει, κινδύνους ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνους ἐν θαλάσῃ, κινδύνους ἐν ψευδαδέλφοις· χωρὶς τῶν παρεκτός ἡ ἐπισύστασίς μου ἢ καθ’ ἡμέραν, ἢ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν”* (Β΄ Κορινθ. 1α΄ 23-28). Καθὼς οἱ χρόνοι ἀρχι-

σαν νά περνοῦν καί οἱ νέες γενιές νά ἀντικαθιστοῦν τίς παλαιές, μέσα στό γήπεδο τοῦ πνευματικοῦ καί κοινωνικοῦ μόχθου, τό χρέος τῆς μαρτυρίας πέρασε σέ νέους ἐκπονητές. Κάποιοι ἀπό αὐτούς προσπαθοῦσαν νά ὁλοκληρώσουν τήν ἀποστολή τους μέ χαμηλούς τόνους, ἄλλοι ὁμως, φωτισμένες προσωπικότητες, ἀληθινοί ποιμένες καί στοργικοί πατέρες προσέφεραν μέ κρυστάλλινη σαφήνεια, μέ πόνο καρδιάς καί μέ φωτισμένη ἐλπίδα τήν ποιμαντική καί θεολογική τους μαρτυρία καί ἀναδεικνύονταν ἐμπνευστές καί πειστικοί δάσκαλοι τῆς λαοθάλασσας τοῦ ποιμνίου. Καθώς ἀναδηφοῦμε τούς τόμους τῆς πλούσιας καί δυναμικῆς διδαχῆς τους, διακρίνουμε τήν πνοή τῆς Πεντηκοστῆς νά καθαίρει τόν λογιισμό τους, νά φωτίζει τόν πνευματικό τους ὀρίζοντα καί νά γονιμοποιεῖ τό θησαυρισμένο πλοῦτο τους, ὥστε νά μεταφέρεται ζωντανός καί ἀνανεωτικός στίς διψασμένες συναγμένες ὑπάρξεις τῆς διάδοξης ἡλικίας. Ἡ προσδοκία μας πού ἀναπτερώνεται μέσα μας καθὼς κοινωνοῦμε στή βεβαιότητα καί στή χαρά τῶν πατέρων μας, τρανώνει τήν ἐλπίδα ὅτι καί οἱ δικές μας γενιές, οἱ φορτισμένες

μέ πλάνα συνθήματα, οἱ κουρασμένες καί καταπονημένες ἀπό τίς δομημένες σκοτεινές καί καταστροφικές συνθηματολογίες, μποροῦν νά λουστοῦν μέσα στοῦ φῶς, νά ἀνοίξουν τούς ὀρίζοντες τῆς ἀλήθειας καί τοῦ ἀξιοκρατικοῦ μόχθου καί νά ἀνεβάσουν τήν κοινοτική μας τραυματισμένη πραγματικότητα σέ σῶμα ἀδελφοσύνης καί σέ κοινότητα ἀγάπης. Αὐτές τίς πτυχές θά τίς μελετήσουμε καί θά τίς παρουσιάσουμε στή σειρά τῶν κειμένων μας.

**Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ**

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Μεσοπρόθεσμη Ἑλπίδα

Ὁ Γιώργος Α. ἔχει πάρει, γιὰ πρώτη φορὰ ἔπειτα ἀπὸ 20 μῆνες, ἄδεια ἐξόδου ἀπὸ τὶς Φυλακὲς Ἀνηλίκων ὅπου κρατεῖται. Κλοπὲς καὶ ναρκωτικὰ τὸν ὀδήγησαν στὰ χρόνια τῆς νιότης του πίσω ἀπὸ τὰ σίδερα. Συζητᾷ μὲ τὸν ξάδερφό του Χρήστο.

-Προσπάθησα ἐπίμονα, Χρήστο, αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες νὰ μάθω ποῦ βρίσκεται ὁ πατέρας μου. Κανεῖς ὅμως, οὔτε καὶ ἡ μητέρα μου βέβαια ἢ ὅποια ἔχει νὰ τὸν δεῖ πάνω ἀπὸ πέντε χρόνια, δὲν μπόρεσε νὰ μὲ βοηθήσει. Ἔχω τόση ἀνάγκη νὰ μιλήσω μαζί του.

-Οὔτε κι ἐγώ, Γιώργο, γνωρίζω κάτι γι' αὐτόν. Ἀπὸ τότε πού σας ἄφησε δὲν ἔχω ἀκούσει κάτι σχετικό. Πές μου ὅμως, πῶς αἰσθάνεσαι τώρα, ποῦ ἔστω καὶ γιὰ τρεῖς μέρες, εἶσαι κοντά μας;

-Τί νά σου πῶ! Ἔχουν περάσει τόσες πολλὲς σκέψεις τοῖς τελευταίους μῆνες ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Ἔχω ἀκούσει τόσες πολλὲς ἱστορίες. Ἔχω δεῖ τόσα πολλά. Εἶναι ἓνας ἄλλος κόσμος ἐκεῖ μέσα. Δὲν μπορεῖς νὰ κάνεις αὐτὸ ποῦ θέλεις ὅταν τὸ θέλεις. Εἶσαι

ὑποχρεωμένος νὰ ἀνέχεσαι τοὺς ἄλλους κρατουμένους μὲ ὅποιαδήποτε ἀδυναμία τοῦ χαρακτήρα τους. Κάνεις πολὺ συχνὰ ὅτι δὲν βλέπεις καὶ ὅτι δὲν ἀκούς, γιὰ τὴ δική σου ἀσφάλεια. Προσπαθεῖς νὰ μὴν πέσεις σὲ δυσμένεια εἴτε τῶν φρουρῶν εἴτε τῶν «παλιῶν». Ἡ ὁργὴ γιὰ τὸ «Σύστημα», τὴν Πολιτεία, τοὺς Δικαστές, τοὺς ἀστυνομικοὺς, ποῦ «σὲ ὀδήγησαν» στὸ κελὶ, ξεχειλίζει στὴν ἀρχή. Εἶναι δύσκολο νὰ ἀντιληφθεῖς τὴ δική σου προσωπικὴ εὐθύνη καὶ κατηγορεῖς ὅλους τοὺς ἄλλους: τὴν οἰκογένεια, τὴν Ἐκκλησία, τοὺς δασκάλους, τοὺς πολιτικούς, τοὺς πλούσιους, τους... Ἀργεῖς νὰ θυμηθεῖς ὅτι ἐσὺ ἦσουν αὐτὸς ποῦ ἔκανε τὴν πρώτη μικρὴ δοκιμὴ, τὴν πρώτη ὑποχώρηση, τὴ δεύτερη, τὴν τρίτη... Καὶ μέσα στὸ σκοτάδι αὐτὸ, περιμένεις τὴ λύτρωση ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη ἡμέρα μετὰ ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες. Ἡ μέρα αὐτὴ σὲ κρατᾷ ζωντανὸ ὥσπου νὰ ἔρθῃ καὶ νὰ ἀντιληφθεῖς ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ κατηγορούμενος, γιὰ σένα προτείνει τὴν ἐνοχὴ ὁ εἰσαγγελέας. Καὶ μαθαίνεις ἀργότερα τὴν ποινὴ ἢ

ὅποια θὰ σὲ κρατήσῃ «στὴ στενή» γιὰ ἀρκετὰ χρόνια. Καὶ τότε χάνεις τὴ γῆ κάτω ἀπ' τὰ πόδια σου... Σιγά-σιγὰ ὅμως συνέρχεσαι πάλι, κυνηγᾷς τὴ δεύτερη ἐκδίκασή στο ἐφετεῖο καὶ κάποια στιγμή μαθαίνεις τελικὰ ὅτι μειώθηκε κάπως ἡ ποινή. Ζητᾷς νὰ κάνεις καὶ κάποια μεροκάματα ἢ γράφῃς στο Σχολεῖο τῆς φυλακῆς καὶ ἔτσι βλέπεις τὴν ἐλευθερίαν νὰ πλησιάζει. Ἡ μέρα τῆς ἐξόδου ἔρχεται πιὸ κοντά. Ἡ ἐλπίδα μέσα στὴ μαυρίλα φαντάζει πιὸ φωτεινὴ. Σύντομα θὰ βρίσκεσαι στὴν οἰκογένειάν σου ἢ μᾶλλον σὲ ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν περισσότερων ἀπὸ ἐμᾶς.

...

-Τί ἔχεις, Χρῆστο, γιατί δὲν μιλάς;

-Τί νά σου πῶ, Γιῶργο! Μοῦ ἄνοιξες τὴν καρδιά σου καὶ ἐγὼ τώρα προσπαθῶ νὰ δώσω μιὰ ἀπάντησή σὲ ἓνα ἐρώτημα ποὺ γεννήθηκε μέσα μου καθὼς σὲ ἄκουγα. Καὶ δυσκολεύομαι.

-Τί ἐννοεῖς; Μπορεῖς νὰ «τὸ σπάσεις λίγο σὲ λιανά»;

-Νά, μίλησες γιὰ ἐλπίδα σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο σύννεφο τοῦ ἐγκλεισμοῦ στο «Εἰδικὸ Κατάστημα Κράτησης Ἀνηλίκων» καὶ ἀναρωτιέμαι: Σ' ἐμᾶς ποῦ ζοῦμε ὑποτίθεται «ἐλεύθεροι», ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελα μιᾶς φυλακῆς, ὑπάρχει ἐλπίδα; Ἐμᾶς δὲν ἔτυχε νὰ μας συλλάβουν γιὰ κάποια παρανομία μας. Καὶ ποιὸς ἄραγε θὰ μπορούσε νὰ ἰ-

σχυριστεῖ ὅτι δὲν ἔχει ποτὲ παρανομήσει; Ἐσᾶς σᾶς συνέλαβαν, σᾶς δίκασαν, σᾶς καταδίκασαν, «πληρώσατε» γι αὐτὰ ποὺ φταίξατε καὶ τώρα ἐλπίζετε στὴν ἐλευθερίαν σας, ἡ ὅποια ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἔρθει. Ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε «ἔξω», δὲν ἔχουμε βέβαια καταδικαστικὴ ἀπόφαση γιὰ τὰ κάτεργα. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ εἰδικὰ τοὺς τελευταίους μῆνες ξέρετε πόσο βλέπουμε νὰ περιορίζεται ἡ ἐλευθερία μας; Ξέρετε πῶς στὸν ὁρίζοντα τῆς ζωῆς μας καταιγιδόφορα σύννεφα σκιάζουν τὸν ἥλιο; Δὲν ξέρω ἂν μπορεῖ κανεὶς νὰ βρεῖ κάποιον νέο σήμερα, ὁ ὁποῖος νὰ μὴν εἶναι φοβισμένος γιὰ τὸ αὐριο ποὺ ἔρχεται ζοφερό. Ἡ «οἰκονομικὴ κρίση» μὲ τὶς προεκτάσεις της σὰν ταφόπλακα βαραίνει πάνω στο στήθος ὅλων μας. Μισθοὶ μειώνονται, ἀπολύσεις ὅλο καὶ πιὸ συχνὲς καθημερινά, ἐπιχειρήσεις κλείνουν ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλη, οἱ φόροι συνεχῶς αὐξάνονται. Αὐτοκίνητα καὶ σπίτια ποὺ ἀγοράστηκαν μὲ πολὺ ἐλκυστικὰ δάνεια περνοῦν στὰ χέρια τῶν δανειστῶν, ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατη ἡ ἀποπληρωμὴ τῶν πολὺ ὑψηλῶν μηνιαίων δανειακῶν ὑποχρεώσεων. Τὸ κράτος δανεῖζεται μὲ «μεσοπρόθεσμοις» ὅρους, οἱ ὁποῖοι ὅμως κηδεύουν κάθε ἐλπίδα τοῦ λαοῦ μακροπρόθεσμα. Φοβόμαστε ὅλοι ὅτι καὶ «τὰ πρὸς τὸ ζῆν» θὰ εἶναι δύσκολο νὰ τὰ ἐξασφαλίζει κανεὶς, ἂν καὶ φοβᾶμαι ὅτι αὐτὸ ἤδη συμβαίνει σὲ κάποιες

οικογένειες. Ἐκεῖ πού κοπάζει ἡ καταιγίδα ἀπὸ τὸ πρῶτο σύννεφο καὶ περιμένει κανεὶς νὰ δεῖ τὸν ἥλιο, διαπιστώνει ὅτι ἄλλο σύννεφο βαρύτερο ἀκολουθεῖ, κι ἄλλο, κι ἄλλο... Οὔτε ἀκτίνα τοῦ ἡλίου δὲν βλέπει κανεὶς στὸν μακρινὸ ὁρίζοντα. Κατάλαβες ποιὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα ποῦ μὲ βασανίζει; Ἐσύ ἔχεις κάποια ἐλπίδα: νὰ ἀποκτήσεις τὴν ἐλευθερίά σου σὲ λίγους μῆνες. Ἐμεῖς; Ἐμεῖς πού δὲν μπορούμε νὰ ἐλπίζουμε σὲ τίποτα ἀφοῦ ὅλα μᾶς τὰ παρουσιάζουν πολὺν ζοφερὰ καὶ ἀνεπανόρθωτα; Καὶ μάλιστα σέ μᾶς πού ἡμασταν τόσο καλομαθημένοι. Μὲ τὶς ἀνέσεις μας, τὶς ἀπολαύσεις μας, τὶς σπατάλες μας -δὲ θὰ ντραπῶ νὰ ὁμολογήσω. Μᾶς παρέσυραν τόσα χρόνια νὰ «ἀπλώνουμε τὸ πόδι μας πέρα ἀπὸ τὸ ἀπλώμα», νὰ ξεγελιόμαστε ἀπὸ ἐφήμερες ἀπολαύσεις, μπουχτίσαμε ἀπὸ «ἄρτον καὶ θεάματα». Καὶ τώρα; Τώρα τί;

-Μὲ αἰφνιδίασες, Χρῆστο. Σοῦ μίλησα γιὰ τὴν περιπέτειά μου πού τελειώνει σὲ λίγους μῆνες καὶ ἐσύ μου μαύρισες τὴν ψυχὴ μὲ τὰ βάσανα τῶν ἀνθρώπων πού ζήλευα, αὐτῶν πού ζοῦν «ἐλευθεροί», ὅπως νόμιζα. Δὲν ἔχω βέβαια ἐγὼ ὁ ὀλιγογράμματος νὰ σοῦ δώσω τέτοια ἀπάντηση πού νὰ σοῦ σβήσει τὴν ἀγωνία. Θά σου μεταφέρω ὅμως, ὅσο πιὸ πιστὰ μπορῶ, αὐτὸ πού μοῦ ῥθε στὸ νοῦ καθὼς σὲ ἄκουγα νὰ μοῦ ξεδιπλώνεις τὸ δράμα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου. Θά σοῦ με-

ταφέρω αὐτὸ πού ἓνας ἀπλὸς παπάς, μᾶλλον ἱερέας θὰ προτιμοῦσα νὰ πῶ, μᾶς μετέδωσε σὰν ξεχείλισμα τῆς καρδιάς του, σὲ κάποια συνάντηση πού εἴχαμε στὸ χῶρο τῆς φυλακῆς. Ξέχασα νὰ σου πῶ ὅτι αὐτὰ τὰ χρόνια ἔχουμε δεχθεῖ ἐπισκέψεις ἀπὸ διάφορες ὁργανώσεις, οἱ ὁποῖες θέλουν μὲ ποικίλους τρόπους νὰ μας βοηθήσουν νὰ κοιτάξουμε μπροστά, νὰ μὴν ἐπαναλάβουμε τὰ ἴδια λάθη καὶ νὰ ὠφεληθοῦμε ἀπὸ τὶς στραβοτιμονιὲς τοῦ παρελθόντος. Ἰδιαίτερη συγκίνηση ὅμως μοῦ ἔχει προκαλέσει ἡ τακτικὴ ἐπικοινωνία πού ἔχουμε μὲ κάποιον ἱερέα καὶ μιὰ παρέα παιδιῶν πού τὸν συνοδεύουν. Κάποια μέρα, λοιπόν, ἀγανακτημένοι ἐμεῖς ἀπὸ τὴν ἀδικία τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τὰ προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουμε καί, «στην τελικὴ», ἀπὸ τὸ ἄδικο πού ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς πού Τόν ἐκπροσωπεῖ, τὸν στήσαμε ὡς εἰσαγγελεῖς στὸν τοῖχο τόσο δυναμικὰ καὶ ἡμασταν σίγουροι ὅτι δὲν θὰ μπορέσει νὰ ἀρθρώσει λέξη μπροστὰ στὰ δίκαια παράπονά μας καὶ στὶς κατηγορίες μας. Αὐτὸς τότε, χωρὶς νὰ χάσει τὴ γαλήνη στὴ μορφὴ του, μὲ ὁμορφο καὶ εὐγενικὸ τρόπο μᾶς εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς: «Καλὰ μου παιδιά, ἔχετε δίκιο ὅτι ὑπάρχει ἀδικία στὸν κόσμο καὶ ὅτι πολλὲς φορὲς ἐμεῖς οἱ παπάδες ἀγαπᾶμε τὸ χρήμα πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τὰ πλάσματά Του. Ἄς θυμόμαστε ὅμως ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μας ἀδικήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀρ-

χιερείς τῆς ἐποχῆς Του, οἱ ὅποιοι μάλιστα τὸν ὁδήγησαν στὸ θάνατο μέσω μιᾶς παρωδίας δίκης. Καὶ ἄς μὴν ξεχνᾶμε ἀκόμη δυὸ πολὺ σπουδαῖα σημεῖα τῆς ἱστορίας αὐτῆς: πρῶτον ὅτι ὁ Κύριος μας δὲν εἶχε κάνει κακὸ σὲ κανέναν ἄνθρωπο καὶ δεύτερον ὅτι πάνω στὸ Σταυρὸ παρακάλεσε τὸν Πατέρα Του νὰ συγχωρήσει τοὺς σταυρωτὲς Του. Ἐμεῖς μπορούμε νὰ ἰσχυρισθοῦμε ὅτι δὲν ἔχουμε κάνει κακὸ σὲ κανέναν; Ὁχι βέβαια. Ἄς μιμηθοῦμε τουλάχιστον τὸ Χριστὸ στὸ δεύτερο καὶ ἄς συγχωροῦμε ὅλους τοὺς ἄνθρώπους, ἀκόμη καὶ τοὺς ἐχθρούς μας, αὐτοὺς πού μας ἀδίκησαν. Δὲν εἶναι ἄδικος ὁ Θεός, παιδιά μου. Ὅ,τι συμβαίνει, ὀφείλεται στὸ ὅτι ἐμεῖς λόγω τῶν ἁμαρτιῶν μας ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ Αὐτόν. Ὁ Χριστὸς θυσιάστηκε γιὰ νὰ συγχωρηθοῦν καὶ οἱ δικές μας ἁμαρτίες. Καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του τὸ «Χαίρετε!» ἀναφώνησε στὶς θαρραλέες μυροφόρες γυναῖκες καὶ τὴν «Εἰρήνη» Του δώρησε στοὺς φοβισμένους Μαθητὲς Του. Αὐτὴ τὴ Χαρὰ καὶ αὐτὴν τὴν Εἰρήνην ἔχετε καὶ ἔχουμε ἀνάγκη ὅλοι καὶ σήμερα καλὰ μου παιδιά. Ἄς εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ὁ Κύριός μας, ὁ ὁποῖος ἔχυσε τὸ Αἷμα Του ἀπὸ τὴν Ἀγάπη Του γιὰ ἐμᾶς, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μας βοηθήσει σὲ κάθε περίσταση. Ὅπου κι ἂν βρισκόμαστε, ὅποια δοκιμασία καὶ ἂν ἀντιμετωπίζουμε, ἄς ἐμπιστευ-

όμαστε τὸν Πλάστη μας, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει. Τώρα σᾶς πιέζει ἡ δέσμευση τῆς ἐλευθερίας σας. Αὔριο, ἀφοῦ θὰ ἔχετε γυρίσει στὰ σπίτια σας, θὰ σας πιέζουν ἀμέτρητες καταστάσεις: οἱ παλιὲς συνήθειες καὶ παρέες, τὰ οἰκογενειακὰ προβλήματα, ἡ καθημερινὴ φροντίδα γιὰ τὴν ἐπιβίωση, ἡ καχυποψία τοῦ κόσμου, ἡ ἀνεργία καὶ τὰ ποικίλα οἰκονομικὰ προβλήματα, οἱ ἀσθένειες, τὸ πένθος γιὰ τὸ θάνατο ἀγαπημένων προσώπων καὶ τόσα ἄλλα. Τότε σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐμπιστεύεστε ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξή σας στὸν Κύριό μας ὁ ὁποῖος μπορεῖ, νὰ σταματήσει τὴν καταιγίδα καὶ τὴν τρικυμία, ἢ καὶ νὰ σᾶς βοηθήσει νὰ περπατήσετε πάνω στὰ κύματα, ὅπως ἔκανε κάποτε μὲ τὸν μαθητὴ Του, τὸν Πέτρο. Μπορεῖ, δηλαδή, εἴτε νὰ δώσει λύση σὲ ὅποιαδήποτε δοκιμασία μας εἴτε νὰ μᾶς δώσει τὴ δύναμη νὰ βαδίσουμε πάνω στὴν ταραγμένη θάλασσα τῆς σημερινῆς μας ζωῆς μὲ τὰ ποικίλα προβλήματα τῆς». Αὐτὴν τὴν Ἐλπίδα μᾶς παρέδωσε, Χρῆστο, αὐτὸς ὁ παππούλης. Αὐτὴν τὴν Ἐλπίδα παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ αἰσθάνομαι κι ἐγώ. Αὐτὴν τὴν Ἐλπίδα, πού ἀπ' ὅ,τι μᾶς εἶπε, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὴ σβήσει, προτείνω νὰ κρατήσεις κι ἐσύ.

- Σ' εὐχαριστῶ, Γιώργο! Σ' εὐχαριστῶ!

Σταῦρος Μαυρίδης

Οἱ Κίνδυνοι τῶν Μυστικῶν Ἑταιρειῶν, καί ἡ Ἁγία Γραφή.

(Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ ἀναρτήθηκε στόν ρωσικό ὀρθόδοξο δικτυακό τόπο pravoslavie.ru/english. Ἀναφέρεται στή μάστιγα τῶν καιρῶν μας, τίς κρυφές ἑταιρεῖες, π.χ. μασονία, κτλ., μέ καίριο καί ζωντανό τρόπο. Συγγραφέας του εἶναι ἕνας μαῦρος, Νιγηριανός πάστορας προτεστάντης, μέ 20ετή προϋπηρεσία ὡς χημικός μηχανικός καί σύμβουλος ἐπιχειρήσεων στό διεθνή χώρο. Τό ἄρθρο δημοσιεύεται σέ μετάφραση καί ἐλαφρά διασκευασμένο ὡς πρὸς τή μορφή).

Εἶδα πρόσφατα ἕνα βίντεο μέ χριστιανικά τραγούδια, πού μοῦ ἔδωσαν πνευματική εὐφορία. Ὅλος θαυμασμό λοιπόν, μπῆκα στό διαδίκτυο ζητώντας πληροφορίες γιά τόν ταλαντούχο δημιουργό τους, πού ἦταν συγχρόνως καί ὁ κύριος ἐκτελεστής. Ἦταν πάστορας-τραγουδιστής τοῦ Εὐαγγελίου, (σ.μ. στοὺς προτεστάντες ὑπάρχουν τέτοιοι πάστορες). Ἡ ἔρευνα μοῦ ἔδειξε ὅτι ἦταν πρόσωπο μέ πολλές μουσικές διακρίσεις, μέ θετική προσφορά σέ φιλανθρωπικές καί ἄλλες θεοφιλεῖς προσπάθειες. Μετά ἀπό λίγες γραμμές ὅμως, ἀναφέροντας ἡ Wikipedia τίς δραστηριότητές του, ἔγραφε ὅτι εἶχε μνηθεῖ πρόσφατα σέ μιά μυστική ἑταιρεία, (ἔλεγε τό ὄνομά της), ἔτσι ἀλλά, σάν νά εἶχε ὑπογράψει συμβόλαιο μέ στούντιο ἠχογραφήσεων.

Καί μόνο τό ὄνομα αὐτῆς τῆς ἑταιρείας μέ ἀναστάτωσε σέ σημεῖο πού διέγραψα τή μουσική ἀπό τό σκληρό μου δίσκο..., ἀκόμα ὅμως τό σκέπτομαι. Τί κακό ὑπάρχει μέ αὐτή τήν περίερ-

γη μυστική ἀδελφότητα; Στό κάτω κάτω, δέν ἔχω κανένα τεκμήριο, πού νά ὀδηγεῖ σέ κάτι κακό σέ σχέση μ' αὐτήν. Θυμήθηκα ὅμως κάτι πού εἶχα ἀκούσει σ' ἕνα πρόσφατο κήρυγμα: ὅπως ἡ πνευματική πρόοδος ξεκινάει ἀπό μέσα μας, ἀπ' τήν καρδιά, τόν ἀόρατο χώρο, καί σιγά σιγά μέ τόν καιρό, ἐκδηλώνεται πρὸς τά ἔξω ὡς ἀρετή, ἔτσι καί τό κακό γεννιέται καί θεριεύει στό ἡμίφως, σέ σκοτεινοὺς, ἥσυχους θαλάμους, καί ξαφνικά τό βλέπουμε νά ξεπετιέται ἔξω σάν ὀλέθριος θερισμός καταστροφῆς καί διαστροφῆς. Ὁ ἐχθρός τελικά ἔρχεται «ἵνα κλέψῃ καί θύσῃ καί ἀπολέσῃ».

Ὅταν λέμε μυστικές ἑταιρεῖες ἐννοοῦμε λέσχες ἢ ὀργανώσεις, τῶν ὁποίων οἱ δραστηριότητες ἢ οἱ λειτουργίες εἶναι ἐφτασφράγιστα μυστικά γιά τά μὴ μέλη. Κάποτε θέλουν νά κρατήσουν κρυφή τήν ἴδια τήν ὑπαρξή τους, ὅχι ὅμως πάντα. Συνήθως κρύβουν ἕνα μέρος ἀπό τίς δραστηριότητές τους ἢ κάποια ἀπό τά μέλη τους, πάντα ὅμως φροντίζουν

νά συντηρούν ένα προφίλ, καί μιά δημόσια εικόνα πλούσια σέ ἀνθρωπιστικά ἰδεώδη. Ἡ πολιτική τους δέν ἔχει συνέπεια: ἀπόκρυψη ἢ, ἀντίθετα, ἀποκάλυψη τῶν ἀποκρυφιστικῶν δογμάτων τους· ἀπόκρυψη ἢ κοινολόγηση συμμετοχῆς κάποιων ἀπό τά μέλη τους· ἀνάπτυξη ἀμοιβαίων δεσμεύσεων μεταξύ τῶν μελῶν· χρήση μυστικῶν τελετουργιῶν, πού δένουν τά μέλη μέ τρομερές ρήτρες ἀλληλοβοήθειας ἢ ἠθικές ἀρχές, ὅπως π.χ. «ἀγνότητα, ἀδελφοσύνη καί ἐνότητα», κ.τ.λ. Πολλές τέτοιες ἐταιρεῖες παρουσιάζονται ὡς δῆθεν ὑποδείγματα τελειότητας, πού κάνουν ἀξιέπαινες παροχές πρὸς τό ἔθνος καί προσφέρουν ἀδιαφιλονίκητα ἀγαθές ὑπηρεσίες πρὸς τήν κοινωνία.

Οἱ ἀρχές αὐτῶν τῶν ἐταιριῶν χάνονται σέ χρόνους προϊστορικούς, σ' ὅλα τά μήκη καί πλάτη τῆς γῆς. Στήν Ἀφρική, π.χ., οἱ παραδοσιακές μυστικές κοινότητες ἀποτελοῦνται ἀπό ἐλίτ κυνηγῶν τῆς ἄρχουσας τάξης, πού μυοῦνται ὅχι μόνο στήν τέχνη τοῦ κυνηγιοῦ, ἀλλά καί σέ δῆθεν ὑπερβατικές πτυχές του. Χρησιμοποιοῦν μαγικές «τελετουργίες», γιά νά σαγηνεύουν τά ζῶα, πού κυνηγοῦν, ἢ γενικότερα νά αὐξάνουν τήν ἐπιρροή τους. Οἱ μυημένοι ὑποτίθεται ὅτι ἔχουν πρόσβαση σέ ἀπόκρυφες δυνάμεις ἀπροσπέλαστες ἀπό τά μή μέλη. Στή σύγχρονη δύση, τά πράγματα εἶναι πιο ἐκλεπτυσμέ-

να. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ σύγχρονες κοινότητες «κυνηγοῦν» κοινωνική δικτύωση, ἀνάδειξη καί ἐπιτυχία. Ἔχουν καί αὐτές τελετουργίες, κρυφές βέβαια, γιά νά σαγηνεύουν τό περιβάλλον τους καί νά διατηροῦν καί νά αὐξάνουν τά κέρδη καί τόν πλοῦτο τους, συγχρόνως δέ νά προωθοῦν τίς δοξασίες τους. Τό κυνήγι εὐημερίας ὁδηγεῖ πολλούς ἀνθρώπους νά σταβλίζονται μέσα στίς ἐπιλεκτικές μάντρες τους, πού ἐλέγχονται ἀπόλυτα. Σέ καταστάσεις οἰκονομικῆς ὑφέσης ὅσοι ἔχουν μυηθεῖ καί κώνονται στούς εὐκτήριους οἴκους τους εἶναι ἀπίθανο νά δοῦν τίς ἐργασίες τους... χωρίς καρπούς. Πολλοί δελεάζονται ἀπό ἀφέλεια, ἄλλοι ὅμως δέν εἶναι τόσο ἀθῶοι. Ἐκεῖ πού μιά «ἀδιάφορη, παθιασμένη γιά πλοῦτο καί πανηγύρια ἐκπροσώπιση τῆς Ἐκκλησίας» δέν ἱκανοποιεῖ τή δίψα τῶν ἀνθρώπων γιά γνώση, προσφέροντας τό βαθύ μήνυμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, βρίσκουν αὐτοί πρόσφορο ἔδαφος καί παγιδεύουν κόσμο προσφέροντας ἐσωτεριστικά πνευματικά ὑποκατάστατα. Οἱ κίνδυνοι γιά τά θύματα, καλά κρυμμένοι βέβαια, εἶναι πολλοί: ἀνομολόγητες δεσμεύσεις καί δυστυχία πολλή, νά κρέμεται πάνω ἀπό τό κεφάλι τους.

(συνεχίζεται)

Olabode Ososami

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr